

nebylo jím však nijak vysloveno, že by musilo býti vykonání přísahy povoleno, i když všechny předpoklady jsou splněny. Naopak bylo připuštění k přísaze výslovně učiněno závislým na nařízení zemského úřadu a nebyla v tom směru žádná pozitivní norma stanovena. Bylo tedy správním úřadům i v příčině cizinců, kteří vykázali 10letý nepřetržitý pobyt, ponecháno na vůli, aby, uvažující, zda cizinec taký má býti přijat do státního svazku, přihlížely ke všem poměrům v úvahu přicházejícím a aby o připuštění k přísaze rozhodli dle volného svého uvážení. Poněvadž pak udělení státního občanství mohlo se státi i bez předchozího desetiletého pobytu, jest patrno, že pobyt po uvedené době byl na dále po právu nerozhodný a že úřad k němu sice při rozhodnutí svém hleděti mohl, ale nemusil. Následkem toho rozdíl mezi tímto případem a výslovným udělením v § 29 o. z. o. zmíněným plně zmizel.

I když tedy § 29 o. z. o. a uvedený dekret dvorské kanceláře byl §em 3 uv. úst. zák. zachován v platnosti, není na udělení čl. státního občanství ani podle těchto starších norem právního nároku, a není následkem toho správným ani tvrzení, že sluší mezi osobami v § 9 uv. úst. zák. označenými rozeznávati tak, jak by stížnost, vycházející z nesprávného výkladu § 29 o. z. o. a uvedeného dekretu, chtěla rozeznávati.

Č. 4539.

O b e c n í d á v k y: * Služební byty v továrních budovách užívané úředníky závodu nelze pokládati za prostory, kterých se užívá výhradně k účelům živnosti ve smyslu § 1, odst. 2 lit. d) pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů vydaných vl. nař. č. 143 Sb. z roku 1922.

(Nález ze dne 23. března 1925 č. 5765.)

V ě c: Ing. Vladimír H. a Josef K. v L. (adv. Dr. Jos. Stehlík z Loun) proti okresní správní komisi v Lounech o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í j a k o b e z d ů v o d n ě.

D ů v o d y: Zastupitelstvo obce L. zamítlo stížnosti st-lů proti platebním rozkazům, jimiž byla vyměřena dávka přepychová ze 2 místností prvnímu a z jedné místnosti druhému. Stížnosti do těchto rozhodnutí podané zamítla osk nař. rozhodnutími z důvodu, že předpis dávky odpovídá pravidlům pro její vybírání vydaným.

O stížnostech uvážil nss toto:

Podle § 1 pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů, která byla schválena zsv-em výnosem z 26. září 1922 a která souhlasejí se vzornými pravidly vydanými nař. č. 143/1922 Sb. k provedení § 38 zák. č. 329/1921, vybírá se dávka z přepychových bytů ze všech obytných místností, které jsou při kterémkoliv bytě v obci nad nejvyšší míru v § 2 stanovenou. Předpis ten nerozeznává, zda bytu se užívá na základě nájemní smlouvy nebo z jiného právního důvodu a nutno proto vztahovati ustanovení uvedených pravidel i na byty, jichž užívání jest poskytováno z titulu poměru služebního ať za úplatu či bezplatně. Dle

odst. 2 § 1 lit. d) se ovšem nepovažují za obytné místnosti prostory, kterých se užívá výhradně k účelům živnosti nebo povolání. Tento předpis, jak z jeho znění, zejména ze slova »výhradně« jest zřejmo, nemá na mysli místnosti, které jsou určeny, aby sloužily účelům obytným ve vlastním slova smyslu, t. j. k užívání, jímž majetník bytu uspokojuje své potřeby bydlení, nýbrž má na mysli jen takové místnosti, které slouží bezprostředně a jediné provozování živnosti aneb povolání, tedy jsou součástí provozovny a jen z tohoto důvodu je nepodrobuje dávce. Z toho, že v předpisu zmíněném jsou uvedeny místnosti lázeňských domů mimo vlastní byt majitele jako místnosti dávce nepodrobené, jest nade vší pochybnost patrné, že obytné místnosti jen tehdy dávce nepodléhají, když slouží bezprostředně provozu podniku jako jeho součást, že však od dávky osvobozen není byt, sloužící jen potřebám bydlení majitele podniku. Z toho pak dále jde, že také byty, jež slouží soukromým potřebám bydlení zaměstnanců určitého podniku neb závodu nelze pokládati za místnosti výhradně k účelům živnosti užívané a že tedy se na ně vztahují pravidla o vybírání dávky z přepychových bytů, jsou-li dány předpoklady v §§ 1 a 2 pravidel stanovené.

Dle toho, co uvedeno, jest pro posouzení věci bezvýznamna okolnost, že byty, jež st-lé obývají, se nalézají v tovární budově, že jsou jim přikázány jako byty služební a za část platu služebního a že nemohou býti pronajaty ani v podnájem dány, neboť okolnosti ty nečiní byty stěžovatelů součástmi tovární výroby. Také z toho, že výpočet místností, jež se nepovažují za obytné místnosti v odst. 2 § 1 lit. d) pravidel shora zmíněných uvedený, jest jen demonstrativní, nemohou st-lé pro své stanovisko ničeho dovozovati, neboť příklady tam uvedené právě svědčí pro správnost názoru, že byty majitelů podniků živn. i jejich zaměstnanců nelze v žádném případě pokládati za prostory, jichž se užívá výhradně k účelům živnosti neb povolání.

Č. 4540.

O b e c n í v o l b y: I. * Šetření o námitkách proti volbě dle § 55 ob. ř. vol. není předepsáno obligatorně pro všechny případy, nýbrž jen, je-li šetření dle povahy případu »potřebné«. — II. Význam stranické příslušnosti členů obecní rady pro volbu starosty.

(Nález ze dne 23. března 1925 č. 5970.)

V ě c: Josef Sch. v P. proti zemské správě politické v Praze (okr. hejtman Em. Vopršálek) o volbu obecní rady.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byly zamítnuty námitky st-lovy proti volbě obecní rady v P., vykonané dne 30. září 1923, a to z důvodu, že ob. vol. řád ponechává členům ob. zast. úplně na vůli, koho ze svého středu za starostu si zvoliti chtějí, a mohou příslušníci jedné volební skupiny voliti příslušníka druhé volební skupiny dokonce i při volbách